

Sygn. akt VII U 491/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 14 stycznia 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 31 maja 2017 r.

UZASADNIENIE

R. S. w dniu 16 lutego 2016 r. złożył odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 14 stycznia 2016 r., znak: (...) wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Odwołujący podniósł, że jego aktualny stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie pracy zarobkowej (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 marca 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania ubezpieczony został ostatecznie skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 stycznia 2016 r. nie uznała go za niezdolnego pracy. W oparciu o powyższe, Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 14 stycznia 2016 r. odmówił odwołującemu prawa do przedmiotowego świadczenia (k. 5 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 24 marca 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii, chorób wewnętrznych i endokrynologii celem ustalenia, czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej po dniu 30 listopada 2015 r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 8 a. s.).

Organ rentowy pismem procesowym z dnia 29 lipca 2016 r. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy innego niż M. G. (k. 61 a. s.).

W związku z powyższym Sąd w postanowieniu z dnia 30 września 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii innego niż M. G. celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (k. 71 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. w dniu 20 kwietnia 2015 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

Odwołujący decyzją wydaną przez organ rentowy z dnia 27 maja 2015 r. miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. (k. 105 a. r.).

Z uwagi na upływający termin przyznania świadczenia, ubezpieczony w dniu 29 października 2015 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 159 a. r.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 grudnia 2015 r. odwołujący został uznany za zdolnego do pracy (k. 173 a. r.).

W związku z wniesionym sprzeciwem przez ubezpieczonego w dniu 23 grudnia 2015 r., Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11 stycznia 2016 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS, uznając badanego za zdolnego do pracy (k. 23 dok. lek. i k. 177 a. r.).

Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję w dniu 14 stycznia 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy stwierdził, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 stycznia 2016 r. ubezpieczony nie spełnił przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż jest osobą zdolną do pracy (k. 179 a. r.).

W oparciu o sporządzone przez niezależnych biegłych opinie sądowe zgodnie z dopuszczonym dowodem z urzędu, Sąd ustalił, że u odwołującego rozpoznano:

- w zakresie endokrynologicznym chorobę H. w okresie eutyreozy.

Nie stwierdzono niezdolności do pracy wywołanej schorzeniem endokrynologicznym. Choroba H. w okresie eutyreozy nigdy nie powoduje długotrwałej lub stałej niezdolności do pracy, a wymaga jedynie leczenia pod kontrolą poradni endokrynologicznej (k. 18 a. s.);

- w zakresie ortopedycznym zwyrodnienie pourazowe kolana prawego, dyskopatię kręgosłupa bez upośledzenia sprawności i bez objawów zespołu bólowego. Całość dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzane badanie wykazały, że badany jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2017 r. Powodem niezdolności do pracy jest zwyrodnienie kolana prawego z ograniczeniem wyprost. Natomiast przykurcz zgięciowy ogranicza wydolność chodu zmniejszając możliwość zarobkowania. Jednakże rokuje się poprawę po leczeniu operacyjnym kolana (k. 28-29 a. s.);

- w zakresie neurologicznym i chorób wewnętrznych zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu choroby zwyrodnieniowej i wielopoziomowej dyskopatii obecnie bez istotnych powikłań neurologicznych, stan po operacji z powodu dyskopatii L3-L4

w 2014 r., nadciśnienie tętnicze, chorobę H. w okresie eutyreozy oraz stan po urazie stawu kolanowego prawego. Analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalają stwierdzić, że stan zaawansowania schorzeń odwołującego nie narusza sprawności organizmu w stopniu dającym podstawę do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy, w tym po dniu 30 listopada 2015 r. (k. 48-50 a. s.);

- w zakresie ortopedycznym przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, bez objawów rozciągowych i niedowładów, stan po operacji dyskopatii L3-L4, chorobę zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego powodująca niewydolność statyczną i dynamiczną prawej kończyny dolnej. Uznano badanego za nadal częściowo niezdolnego do pracy od dnia

1 grudnia 2015 r. do dnia 31 maja 2017 r. Po przeanalizowaniu stanu zdrowia ubezpieczonego i po zapoznaniu się z wynikiem badania MR kręgosłupa z dnia 2 lutego 2016 r. stwierdzono, że R. S. z całą pewnością nie może wykonywać ciężkich prac fizycznych. Poza schorzeniem kręgosłupa istnieje choroba zwyrodnieniowa prawego stawu kolanowego powodująca niewydolność statyczną i dynamiczną prawej kończyny dolnej (k. 81 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych odwołującego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań ubezpieczonego oraz o bezpośrednie badania przez lekarzy. Jednakże Sąd nie wziął pod uwagę wniosków płynących ze wszystkich opinii biegłych sądowych. Sąd uznał za przekonywujące opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii sporządzone przez M. G. oraz K. K., co do uznania ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy. Wyżej wymienione opinie były ze sobą spójne w zakresie orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy. Przy czym opinia K. K. doprecyzowała okres częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego określając ją w okresie od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 31 maja 2017 r. i korespondowały wzajemnie oraz z całością materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie. Zatem Sąd

nie wziął pod uwagę treści biegłych sądowych o innych specjalizacjach niż ortopedyczne, tj. B. O. B. A. oraz E. R., gdyż ubezpieczony w głównej mierze zmagał się z wielopoziomowymi zmianami zwyrodnieniowymi i dyskopatycznymi kręgosłupa oraz zwyrodnienia prawego stawu kolanowego. Choroby te okazały się być schorzeniami najistotniejszymi dla ustalenia prawidłowego stanu zdrowia ubezpieczonego na dzień wydania zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 14 stycznia 2016 r., znak: (...) odmawiającej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, jako częściowo zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 poz. 748 j. t.) zwana dalej „ustawą” renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż odwołujący cierpiał z powodu wielu schorzeń natury ortopedycznej. Jednakże w niniejszej sprawie ubezpieczony leczył się w związku ze zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa i zmianami zwyrodnieniowymi prawej kończyny dolnej. Sąd doszedł do przekonania, że ww. choroby

z punktu widzenia medycznego oddziałują najbardziej na ogólny stan zdrowia odwołującego, a co za tym idzie należało uznać w niniejszej sprawie za najbardziej wartościowe opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii. Obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy zawodowej byli jednomyślni. Sąd na potrzeby niniejszej sprawy dokonał rozważań dotyczących wszystkich opinii sądowych sporządzonych w niniejszej sprawie.

Sąd oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności opinie biegłych sądowych ustalił, iż schorzenia z zakresu endokrynologii oraz chorób wewnętrznych należało uznać za poboczne, niemające istotnego znaczenia dla ustalenia niezdolności

do pracy odwołującego. Istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie pozostawały opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii. Zdaniem Sądu biegli sądowi M. G. i K. K. prawidłowo wykonali swoje czynności, a treść i wnioski płynące z ich opinii

w sposób niebudzący wątpliwości Sądu zostały zredagowane. Biegli powołani w niniejszej sprawie są specjalistami w swoich dziedzinach i posiadają wieloletnie doświadczenie

w opiniowaniu spraw. Biegli sądowi M. G. i K. K. zgodnie stwierdzili, że odwołujący jest czasowo niezdolny do pracy, a opinia K. K. dookreśliła czasokres tej niezdolności wskazując go jako niezdolnego do pracy od dnia

1 grudnia 2015 r. do dnia 31 maja 2017 r. Należy podkreślić, że organ rentowy nie wykazał, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa była inna ocena stanu zdrowia odwołującego niż wynikająca z opinii biegłych sądowych powyższych specjalności. Organ rentowy w toku postępowania nie wnosił uwag do opinii biegłego sądowego K. K., a więc w ocenie Sądu nie było żadnych podstaw do dopuszczania innych dowodów w niniejszej sprawie. Sąd doszedł do przekonania, że powołanie kolejnych biegłych sądowych prowadziłoby de facto do przedłużenia postępowania. Sąd nie znalazł podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania do nich prawa na wniosek zainteresowanego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W związku z ustalonym dla odwołującego prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy

z upływającym terminem w dniu 30 listopada 2015 r., Sąd za zasadne przyjął orzeczenie prawa do powyższego świadczenia od kolejnego dnia, tj. od 1 grudnia 2015 r. do dnia

31 maja 2017 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)